

Sygn. akt II Ka 105/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale asp. szt. T. B. z Komendy Miejskiej Policji w K.

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2018 r.

sprawy Z. N.

obwinionego z art. 98 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 1 marca 2018 r. sygn. akt II W 1287/17

1. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że obciąża obwinionego kosztami postępowania przed sądem I instancji jedynie częściowo, a mianowicie za wyjątkiem połowy poniesionych kosztów opinii biegłego, które w tym zakresie ponosi Skarb Państwa.
2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.
3. Zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów. sądowych za postępowanie odwoławcze.

Karol Skocki

Sygn. akt. II Ka 105/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 01 marca 2018r. Sąd Rejonowy w Koninie, sygn. akt II W 1287/17, uznał obwinionego Z. N. za winnego tego, że w dniu 13.05.2017 r. około godziny 12:45 na ul. (...) droga pomiędzy blokami – niepubliczna, nie zachował należytej staranności powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla innych osób w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru cofania uderzył w zaparkowany samochód marki B. (...) o nr rej. (...), tj. wykroczenia z art. 98 k.w. i za to na podstawie art. 98 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 50 zł.

Nadto na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. obwiniony został obciążony kosztami postępowania oraz kwotą 30 zł tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony Z. N. zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) uznanie, iż obwiniony nie zachował należytej ostrożności powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla innych osób w ten sposób, że kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru cofania uderzył w zaparkowany samochód marki B. (...) o nr rej. (...), pomimo że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie daje podstaw do takich ustaleń,

b) przez uznanie obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu na podstawie zeznań świadka K. G. i opinii biegłego, mimo że w świetle tych zeznań i opinii wina obwinionego powinna być rozpatrywana przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.,

c) przez uznanie za wiarygodne zeznań świadka K. G., podczas gdy prawidłowa ocena tych zeznań w świetle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje, iż są one niewiarygodne w całości,

d) poprzez przyjęcie, wbrew zeznaniom świadka A. N. oraz wyjaśnień obwinionego, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa wykładnia materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż obwiniony nie popełnił zarzucanego czynu.

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego, tj. przez uznanie obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu zabronionego przy sprzecznych zeznaniach świadków naocznych i opinii biegłego, która nie potwierdziła, że doszło do przedmiotowego zdarzenia, a która jednoznacznie wykazała, że samochód pokrzywdzonego - B. (...) wcześniej brał udział w kolizji,

b) naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, co znalazło swój wyraz w nieuwzględnieniu wyjaśnień składanych przez świadka A. N. i obwinionego oraz uznania za wiarygodne zeznań K. G., w sytuacji gdy zeznania były obarczone szeregiem twierdzeń nieprawdziwych, które wzajemnie się wykluczały; w ogólnej tendencji do uwzględnienia przez Sąd wyłącznie dowodów świadczących na niekorzyść obwinionego, w tym do przyjęcia niekorzystnej wykładni opinii biegłego, która nie wskazywała jednoznacznie na winę obwinionego. Świadczy to o wybiórczym traktowaniu dowodów,

c) naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. poprzez wydanie wyroku na podstawie zeznań świadka K. G., z pominięciem sprzecznych z nimi zeznań, tj. świadka A. N. i obwinionego,

d) naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. poprzez nieuzasadnione ustalenie iż, obwiniony nie zachował należytej ostrożności powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla innych osób w ten sposób, że kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru cofania uderzył w zaparkowany samochód marki B. (...) o nr rej. (...) oraz że zatrzymał pojazd i wysiadł z niego na skutek uderzenia,

e) naruszenie art. 100 § 8 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w. poprzez mylne pouczenie o terminie wniesienia apelacji.

W oparciu o powyższe zarzuty obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez odmienne orzeczenie, co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie obwinionego, albo uchylene zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania oraz o rozstrzygnięcie o kosztach procesu na korzyść obwinionego. Nadto w przypadku nieuwzględnienia apelacji na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w. wniósł o częściowe albo całościowe zwolnienie z kosztów na zasadzie słuszności.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego Z. N. okazała się nie o tyle zasadna, co celowa bowiem doprowadziła jedynie do zmiany wyroku w zakresie pkt. II i obciążenia obwinionego tylko połową kosztów opinii biegłego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) gdy zostaje poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy

głównej całokształtu okoliczność sprawy (art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.). Sąd winien rozważyć wszystkie okoliczności sprawy przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść obwinionego (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) oraz wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego uargumentować swoje przekonanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.). W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma bowiem prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia obwinionego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności, pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący uzasadni.

W ocenie sądu odwoławczego, wbrew twierdzeniom skarżącego, dokonana przez sąd I instancji ocena dowodów, odnośnie zarzucanego obwinionemu czynu spełnia przedstawione powyżej wymagania.

Zgodzić można się ze skarżącym, iż w sprawie występowały dwa opozycyjne stanowiska w zakresie przebiegu zdarzeń objętych przedmiotowym postępowaniem. Niemniej jednak zdaniem Sądu Okręgowego, sąd meriti ustalił prawidłowy stan faktyczny w szczególności w oparciu o zeznania świadka K. G.. Sąd z urzędu również przeprowadził dowód z opinii biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych, która wsparła stanowisko świadka G., zaprzeczając wersję oskarżonego i jego żony, którzy kategorycznie zaprzeczali, aby w ogóle zdarzenie miało miejsce.

Nawet uwzględniając pewne rozbieżności zawarte w zeznaniach świadka K. G., należy zauważyć iż w kwestii zasadniczej w przedmiotowej sprawie, a więc co do faktu, iż doszło do uderzenia przez samochód kierowany przez obwinionego w samochód, w którym znajdowała się K. G., przedstawia ona niezmiennie konsekwentną wersję.

Natomiast wątpliwości w zakresie powstałych w wyniku uderzenia uszkodzeń samochodu marki B. w sposób nie budzący żadnych wątpliwości wypowiedział się biegły z dziedziny rekonstrukcji wypadków.

Co prawda, zgodzić można się ze skarżącym, iż z opinii tej wynika, iż podczas cofania przez obwinionego samochodem marki F. (...) mogło dojść do kontaktu z samochodem B. i kolizji nie można wykluczyć, a co za tym idzie wskazuje na wysokie prawdopodobieństwo, iż do zdarzenia faktycznie doszło. Co z kolei w zbiegu z zeznaniami świadka K. G. pozwala na przypisanie sprawstwa obwinionemu.

Zaznaczyć jednak należy, iż z przedmiotowej opinii wynika, że w związku z zaistniałą kolizją mogło dojść jedynie do otarcia listwy lewej zderzaka przedniego samochodu B. z powierzchnią zderzaka tylnego po stronie prawej w samochodzie F. (...). Biegły wykluczył jednocześnie, by stwierdzone podczas oględzin pozostałe uszkodzenia samochodu B. powstały podczas kontaktu z samochodem F. (...).

Reasumując, dokonana przez sąd ocena dowodów okazała się trafna, a prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne pozwoliły na niebudzące wątpliwości przypisanie obwinionemu wykroczenia z art. 98 k.w.

Nie ma również racji autor apelacji podnosząc zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. (stosowany odpowiednio na podstawie art. 8 k.p.w.). W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż nie można stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść obwinionego. A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależy od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia, co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być tylko na płaszczyźnie dochowania przez sąd granic sędziowskiej swobody ocen z art. 7 k.p.k.

Kierunek apelacji obrońcy obwinionego obligował sąd odwoławczy do kontroli zaskarżonego orzeczenia, także co do orzeczonej kary (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 k.p.w.).

Mając na uwadze dyrektywy sądowego wymiaru kary (art. 33 k.w.), okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu obwinionego, które trafnie wyeksponował Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jak również jego właściwości i warunki osobiste, karę grzywny 50 zł należy uznać za adekwatną i sprawiedliwą reakcją na zachowanie obwinionego. Co więcej, kara ta oscyluje w dolnej granicy zagrożenia ustawowego, którą wyznacza treść art. 24 § 1 k.w., zatem żadną miarą nie można jej uznać za nadmiernie dolegliwą.

Częściowo zasadny okazał się natomiast zarzut obwinionego Z. N. w zakresie obciążenia obwinionego kosztami postępowania, co pozwoliło sądowi na korektę zaskarżonego orzeczenia. Mając na uwadze zasadę słuszności – w szczególności w oparciu o opinię biegłego - sąd odwoławczy obciążył obwinionego tylko połową kosztów opinii biegłego, pozostałą częścią kosztów tej opinii obciążając Skarb Państwa. Z opinii tej, bowiem wynika, iż tylko część ze stwierdzonych podczas oględzin uszkodzeń samochodu B. mogło powstać w wyniku kontaktu z samochodem obwinionego. W wyniku przedmiotowego zdarzenia mogło dojść jedynie do otarcia listwy lewej zderzaka przedniego samochodu B. z powierzchnią zderzaka tylnego po stronie prawej w samochodzie F. (...). Biegły stwierdził, iż pozostałe stwierdzone uszkodzenia – wbrew twierdzeniom pokrzywdzonego w sprawie - nie powstały w wyniku przedmiotowego zdarzenia. Uwzględniając powyższe rozważania, nie zasadne byłoby obciążanie obwinionego całością kosztów sporządzonej opinii.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok zmieniono w sposób wyżej opisany zaś w pozostałej części jako prawidłowy utrzymano go na mocy – art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 1 i 2 k.p.w.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd Okręgowy zwolnił obwinionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, iż przemawiają za tym względy słuszności.

SSO Karol Skocki